

Visul de mântuire al lui Cioran

Ana-Maria Susan

*„n-am inventat nimic,
am fost doar secretul senzațiilor mele”*

Aseară am avut un vis ciudat. Mă plimbam pe o cărăruie mascată de umbra copacilor pe Coasta Boacii, o cărăruie care nu făcea decât să-mi accentueze semnele de întrebare ale unor enunțuri pe care nu le-am creionat nicicând. Lumina soarelui gusta din neîntelesul meu și oarecum bațjocoritor mă făcea să înaintez în căutarea unei oaze de liniște. Nu cunoșteam nimic despre nimic, era ca și cum visul meu era de fapt proiecția unui vis străin de mine, cunoșteam dorința unui „Altcineva” și atunci l-am întâlnit. Pe o băncuță, undeva, ieșind din sfera cărării se neliniștea un om. M-am apropiat de el. Avea în mâna stângă o scrisoare și am băgat de seamă că nu era șampilată, urma să fie trimisă? M-a privit salvator și a zâmbit; am recunoscut în ochii lui jocul de-a v-ați ascunselea al copiilor, ascunzișul de trecerea timpului, de îmbatrânirea trupului, de chemarea morții, seninătatea începutului ghemuit la picioarele unui „altceva”... un vis poate, bănuiam eu. M-a rugat să mă apropii de el și mi-a întins mâna stângă în care ținea cu sfințenie scrisoarea pe care mi-a înmănat-o, spunându-mi să o semnez pentru el și să o trimit destinatarului. - Destinatar?, am spus eu și m-am uitat la plicul pe care două cuvinte se întregeau: *Nicolae Steinhart*. Nu înțelegeam. - Dar..., dar „dar-ul” mi-a rămas doar cu semnul de întrebare, fiindcă el dispăruse, iar eu nici nu știam cine era. Mă rugase să semnez scrisoarea în numele lui. Numele lui? Aveam doar un destinatar

de care eu întrebasesm și... o scrisoare. Am deschis plicul, vroiam să văd totuși ce spunea, dacă la urma urmei trebuia să îl semnez, poate așa aveam să-mi dau seama cine era expeditorul. În plic am găsit o coală mare, împăturită de mai multe ori, era aproape goală, spun aproape pentru că în locul în care ar fi trebuit semnată erau scrijelite câteva cuvinte ce-mi erau cunoscute: „*Cred Doamne, ajută necredinței mele*”. Apoi m-am trezit.

Nicolae Steinhart... aveam în bibliotecă o carte semnată de acesta și m-am gândit că poate așa voi desoperi dilema visului meu, misterul expeditorului. Întâmplarea nu e nicicând o întâmplare deoarece deschizând cartea ochii mi-au căzut asupra celor cinci cuvinte ale evanghelistului Matei, cuvinte care așteptau semnatura mea în numele unui „cineva” în căutarea căruia eram. Cuvintele făceau parte dintr-o predică. Astfel am aflat că spre sfârșitul vieții lor Eugen Ionescu, Mircea Eliade, Constantin Noica și-au câștigat legătura cu Divinitatea, sau, mai bine zis, au conștientizat-o pentru că aceștia *aleg să creadă în Iisus Hristos sperând*.

Cercul nu ar mai fi întreg dacă i-ar lipsi un punct sau un grad sau o miime de secundă, așa că am hotărât să caut pe cel care expediase această scrisoare. De unde am început? ...acolo, pe Coasta Boacii, în *amurgul gândurilor* ce-l căutau pe Dumnezeu, într-un loc iubit în care se întoarce la bătrânețe cu graiul românesc în *traistă*, când orice senzație, percepție sau deprindere se pierdut în valul ce aduce un „altceva”. Era, de fapt, oglinda ochilor săi din visul meu, era un copil fericit, reîntors la ființa sa românească, împacat cu punctul, cu ... *Divinitatea*? Poate că pe Cioran l-a întristat momentul morții lui Steinhart, tocmai pentru că nu apucase să-i mărturisească descoperirea sa care în fond nu era o descoperire. Cioran l-a căutat pe Dumnezeu toată viața însă, după cum Blaise Pascal afirma, „*tu nu M-ai căuta dacă nu m-ai fi găsit*”. În fond, Țuțea a crezut în el, Steinhart a sperat, iar Dumnezeu a știut dintotdeauna.

Asumarea crucii este un merit care nu lasă loc de lașitate. Eu nu l-am cunoscut pe Cioran decât simplu, zâmbitor și mântuit. Și da, am să-i reproșez un singur lucru, nu mi-a lăsat timbrul potrivit.

Schimbarea la față a lui Cioran. Excurs.

*...După un an, aflat în Germania - de vreo 2-3 luni -, este ispitit.

Tentația politicului și a jertfii (în *Vremea*, 14 ianuarie 1934)

Emil Cioran

Oscilația între preocupările cele mai detașate de actualitate și necesitatea de a lua o atitudine imediată în consumarea unui proces istoric dezvoltă în conștiința unora dintre intelectualii de azi o frenezie ciudată, o iritare constantă și o tensiune enervantă. Căci astăzi este imposibil să te mai menții într-un cerc determinat de probleme, într-o sferă bine delimitată de valori, planuri diametral opuse care nu pot fi trăite fără ca accesul lor să nu provoace o furie neliniștitoare. Trecherile rapide de la problemele religioase la probleme politice... *te aruncă irezistibil în alt spirit*, în altă atmosferă și te obligă la o *multiplicitate de atitudini contradictorii*. Tot farmecul neliniștitor al omului de azi consistă în contradicția lui intimă, în incapacitatea lui de a realiza un stil armonios. O mobilitate dramatică îl azvârle și-l *rostogolește din înălțimi în prăpăstii*... Un polimorfism, ce nu se naște numai din oscilații între sfere diferite de valori, ci și dintr-o afirmare a neliniștii, ca expresie constituțională a omului. Amestecul, în psihologia omului contemporan, a unei ardori pasionate cu o încordare disperată și un ethos mesianic îmi trezește o nemărginită admirație... (continuare în pagina 6).

Pagina 6 (Bastionul Țesătorilor):

Adrian Lesenciuc,
*Cultura română la
porțile universalului și
spiritul avangardist*

Schimbarea la față a
lui Cioran. Excurs
*Tentația politicului și a
jertfii*

Traseul de lectură:

